

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Consolatio Desperantium, Seu Conciones De Magna Dei
erga Peccatores serio poenitentes, comitate**

Bosquier, Philippe

Coloniae, 1617

II. Nvm Fverit Aliqva Remissio peccatorum sine Iustificatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56142](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56142)

Memini me Iuuenē ex præclaro quodam Theologo audijſſe, Malle ſibi rem eſſe cum hominibus laxioris conſcientiæ, quam cum ſcrupuloſis: facilius enim à ſuo extremo ad mediocritatē reduci laxiores illos, quam iſtos ſcrupuloſos poſſe. Similiter memini me, alicubi apud Chryſoſtomū legiſſe, quod optaret erga delinquentes miſericordia & clementia, quam nimio rigore & ſæuitia excedere; & certē mihi quidē videtur, & Deū & hominē magis magnā bonitatem quam ſeueritatē decere.

Quærenti itaque quid ſibi velit illud: *Miſericordiæ motus*? Reſponderi poterit ex hoc motu Patris aliquē effectum Miſericordiæ diuini, qui ſit aut inuſio Spei in animam in qua non erat, aut eiufdem argumentatio & ſolidatio in anima ubi ſedem iā fixerat, vt quis tanto commodius ad completā & perfectā iuſtitiam deueniat. An quis ſcitan nō etiam hoc ſignificet quod Chriſtus Publicanis ſpeciale gratiā contulerit, qua adiuti ad iuſtitiam morālē pertingere poterant, quæ in eo conſiſtit, vt quis ſecundū dictamen rectæ rationis & legis naturæ mores ſuos former & actiones dirigat, quomodo multi Philoſophi vixerunt: Qui ſtatus multū ſtarorum improborum ſuperat gentiliū; & multò à ſtatu boni Chriſtiani renati & iuſtificati ſuperatur? Credo & hoc illis verbis ſignificari poſſe: nam & hic ſtatus ſpeciali miſericordiæ & gratiæ diuinæ attribuendus eſt.

Eſt aliquid prodire tenus, ſi non detur ultra.

II.

NUM FVERIT ALIQUA REMIſſIO PECCATORUM SINE IUſTIFICATIONE.

ET quis ſcit an Deus hic nihil extraordinarium operatus ſit? mutationem inquam priuatiuā, vt eā appellat Scotus, qua homo ex inimico Dei ſit non inimicus: & ſic eſſet remiſſio peccatorum, & fractio ſyngraphæ obligatoriæ ad pœnam æternam, ad quā quicquæ toties ſe obligat, quoties Deum mortaliter offen-

*Scotus in
4. diſt. 1.
q. 6. ad ar.
gumenta 1*

offendit. Ah! mutationem priuatiam seu remissionem peccatorum dico, & præterea pro hoc tempore nihil, absque illa mutatione positiua, qua homo qui antea indignus erat vita æterna, eadignus redditur, & ex impotente producere opera meritoria vite æternæ, ad ea elicienda potens efficitur: Eset hæc mutatio similis Inducijs quæ medium fortiuntur inter bellum & pacem, & inducunt cessationem ab armis absque perfectâ reconciliatione.

Coloss. 2.

Donans vobis omnia delicta, dolens quod aduersum nos erat chirographum decreti, quod erat contrarium nobis, & ipsum tulit de medio, affigens cruci.

Indulgentia est qua tuti reddimur, ne amplius ad penam æternam requiramus, non autem qui digni efficiamur in aulam Dei admitti, nomine filiorum eius censerî, aut inter amicos illius annumerari. Absalon postquam in fratrem suum Amnon partidium perpetrasset, tandem per Ioab à patre veniam obtinuit, & ab exilio redire permissus est, non tamen ad aulam & conspectum paternum admissus.

1. Reg. 14.

Dixit Rex reuertatur in domum suam, & faciem meam non videat: ibique biennium permanit donec noua intercessione Rege moto, vocatus est Absalon, & intravit ad Regem, & adorauit super faciem terræ coram eo, & osculatus est Rex Absalon. Sæpè enim contingit quæpiam alicui neque amicum, neque inimicum, sed neutrum esse: quamuis tamen Christianus quis proximum suum amare teneatur: Sic in hac circumstantium corona amicos, vt spero, habeo; habeo vt vereor inimicos: sunt & alij tertij generis, neque humidi, neque sicci; neque calidi, neque frigidi, qui erga me indifferentes se exhibent, aut quia me solum de vultu norunt, intus & in cute non norunt, aut quia si quid fortè malè intellexerint, ad vindictam non procedunt, quia aliquo vsque ipsis satis factum est. Atqui hi vltimi, quia sinistram ipsorum suspicionem remouimus, nobis neque inimici sunt, neque invident: & sicuti mihi nihil mali imprecantur, ita nec neque adeo amant, vt mihi aliquid boni velint.

Dein,

Deinde his maleuolis interpretibus aded reconcilia-
tus nō sum vt mihi boni aliquid velint, aut in specia-
lem amicitiam admittant; atque ita tertium quen-
dam gradum constituunt eorum, qui neque amant,
neque oderunt, & quemque id esse sinunt, quod est,
aut esse cupit.

Ita & in materia salutis tria hominum genera cō-
siderare licebit: primum eorum, qui sunt in statu gra-
tiæ, quibus Deus nullum malum pœnæ vult, quodcū-
cunq; malum culpæ commiserint; ipsiq; omnia bo-
na optat & ipsam gloriā, idq; aut per solam suam gra-
tiam, aut per gratiam & ipsorum merita; secundum
genus est eorum qui sunt in statu peccati mortalis,
quibus Deus nec gratiam, nec gloriā, nec aliquod
bonum æternū, sed potius æternam damnationem
vult: tertium genus illorum est, qui neque per gra-
tiam & adoptionem sunt filij Dei, aut hæredes regni;
neque per peccatum filij perditionis, qualis esset ho-
mo creatus in puris naturalibus, vt Theologi loquū-
tur, qui neq; gratia dotatus est, neque peccatum cō-
misit, aut si illud commisit, illud ei simpliciter absq;
infusione gratiæ dimissum est.

Simili modo quis imaginabitur contigisse Publi-
canis & peccatoribus quos Christus recipiebat, quod
scilicet obtinuerint remissionem pœnæ & culpæ tan-
tum cum Christus super illos *misericordia motus* est; id
est, mox ac Iesus-Christus oculo misericordiæ ipso-
rum miseras & magnam contritionem

Magna est velut mare contritio tua

propositum quiduis agendi & patiendi quoad perfe-
ctam Iustificatiōem pertingere possent, ad quā post
dulcem occursum, amplexus & oscula Patris & filij,
aliosq; actus in textu enumerandos, peruenturi sunt,
intuitus esset. Fateor talem remissionem extraordi-
nariam esse: sed summi artificis est pro ostendendā
sua summa auctoritate & absoluta potentia interdū
aliquid extra ordinem facere. Interim tamen creden-
dum est vnico instanti perfici, & remissionem pecca-
ti, & infusionem gratiæ iustificantis.

In ipsa iustificatione cum remissione peccatorum, hæc omnia simul infusa accipit homo, per Iesum - Christum, cui inferitur, Fidem, Spem, & Charitatem.

Scotus in
4. ubi sit
pra.

Et subtilis Scotus, Secundum legem sapientia diuina, post lapsum, nullum est medium inter gratiam, qui est filius regni, & peccatorem, qui est filius carceris. Nec potest esse sequendo de potentia ordinaria, id est, conformi legibus à sapientia & voluntate diuina determinatis; & ideo nullus liberat, nec sic liberare potest à culpa, nisi cui dat gratiam.

Similiter R. P. F. Andreas Vega Minorita l. 5. operis magni & doctissimi de Iustificatione c. 5. enumerans quatuor potissima Iustificationis beneficia ait, Bona cuiuscunque iustificati, quæ quidè, & multa & eximia sunt, ad quatuor in summa à Patribus expressa, quæ facillimè memoria teneri poterunt, ea omnia non incommode reduci posse intelligo: Primum est reconciliatio cum Deo: Secundum est remissio peccatorum quoad culpam, & quoad poenam vel partem ipsius: Tertium est renouatio interiorum hominis: Quartum est ius & acceptatio ad gloriam aternam. Hæc ille. Vbi obiter Auditores meos monitos velim me diu ignorasse dictum Doctorem nostri ordinis fuisse, donec a R. P. Sedulio in suis Notis ad c. 3. Vitæ S. Francisci monitus essem, eo quod quidam viri boni dictum opus Coloniae prouulgauerint, suppresso quod religiosus, aut cuius ordinis religiosus fuisset: quod idè accidit rarissimo illi operi R. P. F. Petri Galatini de Arcanis Catholicae Veritatis: & Collectaneo Bibliorum P. F. Ioannis Pechani & nuper Decachordo R. P. F. Marci Vigerij Cardinalis Minoritæ, cum tamen libellorum suorum frontispicijs semper nomen suum appendere consueuerint. Sed hæc per Parenthesim dicta sint.

Infusio itaque gratiæ & remissio culpæ pari passu ambulant, quod facile quis colligit se attentè consideret formam seu verba essentialia duorum Sacramentorum Iustificationem causantium, Baptismi scilicet & Pœnitentiæ: nam cum hæc Sacramenta conferuntur nihil aliud auditur, quam Ego te baptizo, &c. Ego te absoluo, &c. absq; eo quod vlla infusionis gratiæ mentio fiat,

fiat, & tamen vi horum verborū, tam baptizatus, quā
 poenitens, iustificatus & plenus gratia recedit. Dicere
 ergo oportet cū remissione peccatorum gratiā simul
 dari & infundi, Reconciliationē & Remissionē, Pur-
 gationem & Exornationem animæ esse instar Pyladis
 & Orestis, Aneæ & Achatis, S. Petri & S. Ioannis, hu-
 manitatis & diuinitatis Christi, id est, esse indissolu-
 biles & inseparabiles comites. *Vbitu Caius, ego Caius.*
Dei enim perfecta sunt opera.

Quia tamen hæc Parabolā à Christo narratur, vt
 immensam quandam extraordinariam & illimitatā
 Dei Misericordiam describeret, quis scit, si per hoc
Misericordia motus est, Christus voluerit significare ex-
 traordinarium quendam effectum suæ clementiæ erga
 Publicanos & eorū socios, scilicet specialē remissio-
 nē peccatorum tantum, idq; per quandā anticipatio-
 nem & præ festinatione ipsis benefaciendi extraordi-
 nariē propter illorum extraordinariā & magnā fidē
 propter præmaturam eorum spem in passione eius
 futura fundatam; propter Attritionem tam raram &
 charitatiuam, propter propositum tam firmum e-
 mendandivitate suam, & iam ex parte executioni mā-
 datum, vt tan dē hanc remissionē peccatorum tēpore
 oportuno gratia iustificante seu perfecta iustificatio-
 ne completeret, quali Prodigō obuiā accurrens, ipsam
 amplexas, osculans, &c. Quis scit num hoc factū fu-
 erit: Quod si sic, hic primus misericordiæ effectus ef-
 set quædam præuentio, donum quoddam pariale, &
 anticipatio totalis benedictionis in perfecta iustifi-
 catione obtinendæ. *Præuenisti eum in benedictionibus*
dulcedinis: Certè remissio vnus malitiæ peccati, scilicet
 conuersionis ad creaturas, facilius videtur quam
 illa quæ est auersionis à Deo, quæ altera peccati ma-
 litiæ est. Neq; in hoc perfecto & summæ artis opere
 ad viam ordinariā recurrendum est, iuxta quam si-
 mul sunt & infusio gratiæ & remissio culpæ, imò iux-
 ta quam infusio gratiæ remissionem peccati præcedit,
 sicut radius Solis tenebras quas expellit: meminisse
 interdum oportet eius quod dixit S. Thomas:

*D. Th. 1.
2. q. 113.
art. 2.*

*Matth. 9.
Luc. 5.*

*Deus non alligauit gratiam suam Sacramentis, nec facta
fatis. Deinde S. Paulus & ipsa Ecclesia videntur ad-
mittere aliquod interuallū inter remissionem & Iu-
stificationem, quando quidē ferè quadraginta hora
effluxerint inter causam vnius & causam alterius: di-
cunt enim Christū mortuū esse pro peccatis nostris,
id est, vt nobis eorū remissionem mereretur, & resur-
rexisset propter nostram Iustificationem perfectam &
infusionem gratiæ gratum facientis: nā Ecclesia ca-
nit: Qui mortem nostram moriendo destruxit, & vitam
resurgendo reparauit. Et Paulus scribit, Christus traditus
est propter delicta nostra, & resurrexit propter iustifica-
tionem nostram. Quis scit, an cū Christus quibusdā cor-
poraliter sanatis dicebat, Remittuntur tibi peccata tua,
ampliorem ipsis gratiam fecerit quā exprimebat, vi-
delicet, remissionem peccatorum tantum? maxime
cum omne meritum de congruo non in paralitico,
sed in portantibus fuerit, eiusque liberum arbitrium
ne eo quidem assurtexerit, vt per fidem in Deū ferte-
tur, aut per contritionem peccata sua detestaretur,
sine quibus tamen ordinaria via non solet esse perfe-
cta Iustificatio; in illis dico qui sunt maturæ ætatis &
ad annos rationis peruenerunt. Si autem in hoc Pa-
ralitico fuit remissio culpæ sine infusione gratiæ, cur
non etiam in nostris Publicanis idem asserere lice-
bit? Deinde decem illi leprosi quamuis in via munda-
ti essent, obligati tamen erant ex mandato Christi se
sacerdotibus ostendere, qui sine dubio frustra non i-
bant, sed eundo & redeundo aliquid noui acquire-
bant. Ex quibus quispiam sibi imaginari posset Publi-
canos ad hoc Misericordia motus remissionem pecca-
torum sine reconciliatione seu perfecta iustificatione*

*obtinuisse: Sed de facto sit quod sit, ego mo-
Ecclesiæ iudicio iub-
mitto.*

V
blica
parten
pote M
ment
omne
mentis
mentis
ac san
ecept
sui tex
plexus
via ma
retene
munda
nis sa p
multo
cipiant
tamen
cipere
quibus
vt ab E
Anglus
Apost
baptiz
techiza
decen
nam vt
comm
ment
* Bap
eunq;
Habem
cant, a